

W zarzucie drugim, podniesionym tytułem ewentualnym na wypadek gdyby Trybunał uznał, że art. 341 TFUE stanowi właściwą podstawę prawną dla zaskarżonej decyzji, Parlament podnosi całkowity brak uzasadnienia rzeczowej decyzji. Parlament twierdzi, że jako akt prawny Unii, zaskarżona decyzja podlega obowiązkowi uzasadnienia ustanowionemu w art. 296 akapit drugi TFUE, którego jednak w najmniejszym stopniu nie spełnia, ponieważ powody, dla których Bratysława została wybrana na siedzibę Europejski Urząd ds. Pracy, pozostały całkowicie nieokreślone.

-
- (¹) Decyzja podjęta za wspólnym porozumieniem przedstawicieli rządów państw członkowskich (UE) 2019/1199 z dnia 13 czerwca 2019 r. w sprawie lokalizacji siedziby Europejskiego Urzędu ds. Pracy (Dz.U. 2019 L 189, s. 68).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1149 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiające Europejski Urząd ds. Pracy, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2004, (UE) nr 492/2011 i (UE) 2016/589 oraz uchylające decyzję (UE) 2016/344, (Dz.O.U 2019 L 186, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2019 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-744/19)

(2019/C 399/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Tricot, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że
 - nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do pełnego wykonania dyrektywy Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (¹)
 - oraz nie przekazując Komisji przepisów tego rodzaju,
 - Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom nałożonym na nią przez art. 106 tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W jedynym zarzucie skargi Komisja podnosi, że ani nie przyjmując, ani nie przekazując Komisji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do pełnego wykonania dyrektywy 2013/59, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 106 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. 2014, L 13, s. 1.